

Palstalla seurataan vuorotellen kahden perheen odotusta. Maija odottaa ensimmäistä lastaan, joka adoptoidaan kotimaasta. Sami kirjoittaa toisen kansainvälisesti adoptoitavan lapsensa odotuksesta.

Kielletyt tunteet

OLEMME PUHUNEET avoimesti monista lapsiprojektiimme liittyvistä asioista lähipiirisämme. Lapsen saamisen vaikeus ja adoptioprosessiin lähteminen eivät ole olleet salluttuja aiheita.

Sen sijaan se, mistä minä en juurikaan puhu, ovat omat tunteeni asiaan liittyen.

OLEN HUOMANNUT, että mitä pidempi aika kuluu, sitä voimakkaammin katkeruus hiipii ajatuksiini. Olen ottanut oikeudekseni olla välittämättä muiden huonosti käyttäytyvistä lapsista. Esimerkiksi jos tuttavani lapsi käyttäytyy huonosti, en koe huonoa omaatuntoa, jos liukenen tilanteesta etäämmälle ja omiin ajatuksiini. En myöskään suhtaudu parhaiten lähipiirini vauvauutisiin. Yleensä en kommentoi asiaa mitenkään, jos pystyn välttämään sen vaikuttamatta täydellisen epäkohteliaalta. Somessa saatan heittää hymynaaman, vaikka se tuntuu väkinäiseltä. Eihän toisten onni tietenkään ole minulta

mitään pois, mutta mieluiten sivuutan keskustelut uuden lapsen ihanuudesta ja perheen kasvamisesta mahdollisimman kivuttomasti.

MUIDEN LAPSILUVUN kasvamisen vierestä seuraamista pahempaa on ehkä kuitenkin ajan kuluminen itsessään. Jälkikäteen kuulin, että päätimme yrittää lasta samalla viikolla kuin veljeni perhe oli päättänyt. Veljeni perheen lapsiluku on tullut vuosien varrella täyteen, meidän ei. Heidän vanhin lapsensa on nyt sen ikäinen, että hänen kanssaan voi tehdä lähes mitä vain. Monesti veljeni lasten kanssa touhutessani mietin, että voisin tehdä samaa oman lapseni kanssa, jos hän olisi tullut meille jo silloin, kun päätimme ajan olevan oikea.

Kun katson veljeni perhettä tai muita näiden vuosien varrella lapsia saaneita, tunnen monesti silmiäni täyttyvän kyneleistä ja yritän nopeasti kääntää ajatukseni muihin

asioihin, etten vain jäisi kiinni tunteistani.

USKON ETTÄ moni yllätyisi, jos tietäisi syvimmistä ajatuksistani lapsenkaipuuseen liittyen. Ehkä tunteiden näyttämättömyys on sitä, etten vain halua ilmentää omaa heikkouttani. Ehkä mukana on pelkoa kauteelliseksi leimaamisesta. En myöskään tahdoisi ihmisten ajattelevan, että käytän lapsettomuuttani jotenkin hyväkseni.

Ehkä haavoittuvaisuudestani johtuen en ole kertonut juuri kenellekään kirjoittavani tätä blogia. Tuntuu helpommalta kirjoittaa, kun voin ajatella, ettei näitä sanoja ole osoitettu suoraan läheisilleni. Ehkä sitten, kun omat lapsemme ovat kotona, voimme katsoa tätä kipua kauempaa ja vihdoin tunustaa, ettei kaikki ollut niin helppoa kuin miltä näytti.

Maija